

Elinkeino-, liikenne- ja
ympäristökeskus

Interreg
Nord
European Regional Development Fund

EUROPEAN UNION

KASVILAJIKARTOITUKSET TENOJOELLA 2018

Joint Environmental Management of the River Tana

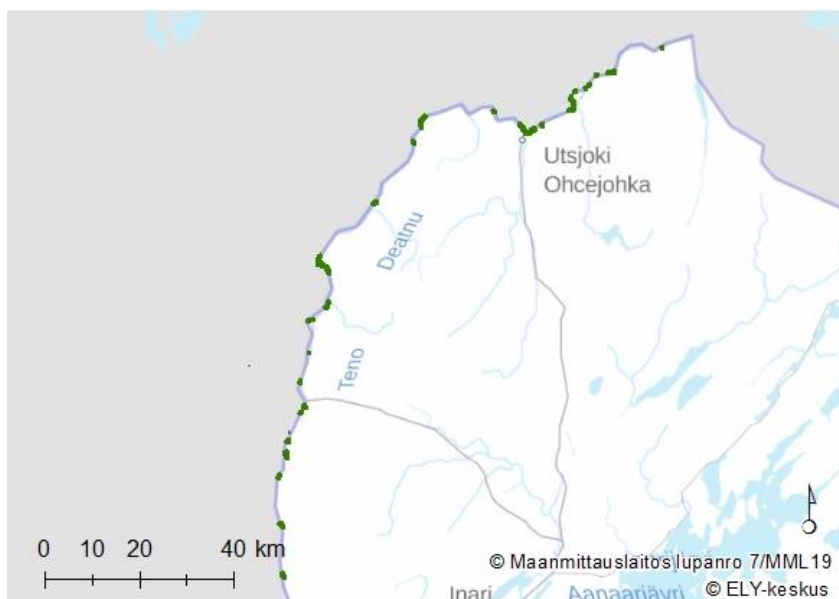
Lipponen Merja
3.2.2020

Johdanto

Tenojoella jäät ja tulvat sekä niiden irrottamien sedimenttien kulkeutuminen luovat ainutlaatuisia elinympäristöjä; laajoja liikkuvia hietikoita, hiekka- ja somerikkorantoja sekä matalakasvuisia rantaniittyjä. Näissä elinympäristöissä elää suuri joukko joen voimaan sopeutuneita eliölajeja, jotka ovat harvinaisia muualla Suomessa ja Norjassa. Osa lajeista tavataan vain Tenojokilaaksossa.

Tenojoki-Interreg-hankkeen yhtenä tavoitteena on lisätä tietoisuutta Tenojoen luontoarvoista. Yhteistyöpalavereissa Norjan ja Suomen viranomaisten välillä sovittiin lajit, jotka edellyttivät lisätietojen hankintaa tai mahdollisia maastoinventointeja. Tavoitteena oli myös tunnistaa niitä elinympäristöjä, jotka ovat tärkeitä lajiston säilymisen näkökulmasta.

Tarkempaan tarkasteluun valittiin kasvilajeista siperianvehnä (*Elymus fibrosus*) ja keminpikkuängelmä (*Thalictrum kemense*). Tataarikohokkia sovittiin pidettäväksi silmällä maastossa, sillä laji on yleisehkö Keski-Lapin suurten jokien varsilla ja Norjassa lajia tavataan Buolbmátjohkan varrella. Lisäksi käytiin läpi runsas joukko muita kasvilajeja, jotka ovat uhanalaisia vain toisella puolella Tenojokea. Pääosin erot lajien uhanalaisuudessa todettiin johtuvan luontaisesta levinneisyysrajasta. Esimerkkinä mm. valkopärskäjuuri (*Veratrum album*) ja pohjanhoikkaängelmä (*Thalictrum simplex subsp. boreale*). Rantanätkelmän vanha esiintymäpaikka sovittiin tarkistettavaksi maastossa.

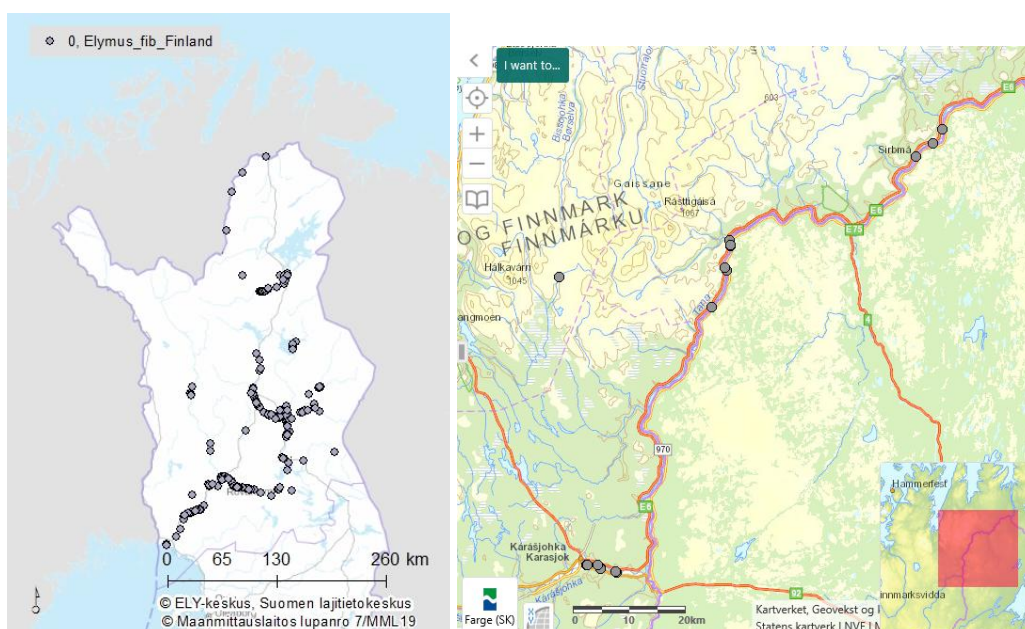

Kuva 1. Utsjokilaaksossa Tenojoki-hankkeessa kasvilaji-inventoinnit, maastotöiden kohdentuminen on merkitty vihreällä.

Maastotyöt tehtiin heinä -elokuussa 23.7-2.8. ja 20.-30.8.2018 välisenä aikana. Näistä kasvilajeihin kohdistuvia inventointeja tehtiin seitsenämä päivänä. Tehtävänä oli tarkistaa uusia potentiaalisia esiintymäpaikkoja sekä keminpikkuängelmän että siperianvehniön osalta. Lisäksi tarkistettiin tiedossa olevia esiintymiä molemmiin puolin jokea sekä kerättiin tieto löytyneistä muista uhanalaisista lajeista Suomen puolelta.

Siperianvehniö (*Elymus fibrosus*)

Siperianvehniö kuuluu niin sanottuihin villivehniin. Laji on tuulipölytteinen, ja se leviää suhteellisen helposti uusille kasvupaikoille. Siperianvehnän levinneisyysalue ulottuu venäjältä Jenisei joen itäpuolelta ja Baikaljärven länsipuolelta aina Pohjois-Eurooppaan saakka. Suomessa lajin runsaimmat esiintymät on löydetty Kemijoen varrelta, mutta sitä esiintyy myös muualla pohjoisten jokivarsien hietikoilla, kuten Ivalojoella, Oulankajoella ja Ounasjoella. Pohjoisimmat Suomesta tavatut esiintymät ovat ympäristöhallinnon Hertta-tietokannan mukaan Inarinjoen varresta, mutta luonnontieteellisissä kokoelmissa on näytteitä myös Tenojoen varrelta (Suomen lajitietokeskus 2020). Tenonlaaksossa ja Inarijoen varrella tunnettuja siperianvehniön esiintymiä on yhteensä 12, joista 5 Suomessa ja 7 Norjassa (Kuva 2). Tenonlaakson esiintymät ovat Norjan ainoita. Lisäksi Suoidnejohkan varrelta on yksi havainto noin 30 kilometriä Tenojoen länsipuolella. Siperianvehniön kasvupaikkoja ovat jokivarsien kivikko- tai hietikkorannat, hiekkapohjaiset rantaniityt ja paikoin myös teiden pientareet.

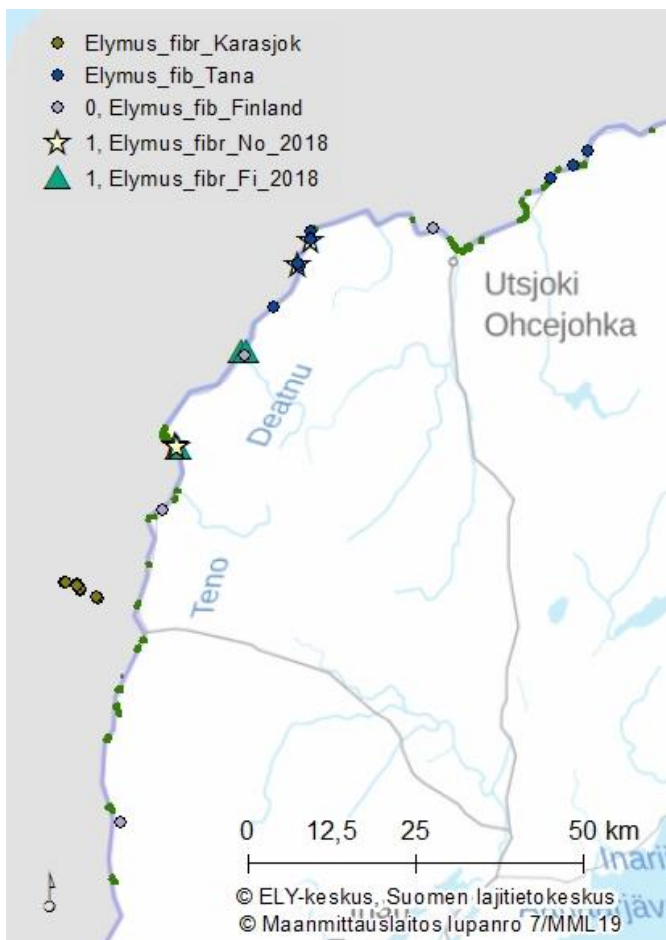

Kuva 2. Suomen ja Norjan *Elymus fibrosus*-havainnot (ympäristöhallinnon Hertta-aineisto 9.12.2019, Suomen lajitietokeskus 2020 ja Miljödirektoratin karttapalvelu Naturbase 3.2.2020).

Maastoinventoinnit kohdennettiin ilmakuvatarkastelun perusteella siperianvehniölle sopivan näköisiin habitaatteihin tunnettujen esiintymäpaikkojen läheisyyteen. Uusia siperianvehniön esiintymiä löytyi yhteensä kuusi, joista kolme Suomen puolelta ja kolme Norjan puolelta. Laji ei näytä olevan erityisen runsas kasvupaikallaan, lähinnä yksittäisinä määttinä harvakseltaan edustavallakin kasvupaikalla. Lisäksi osa esiintymistä sijaitsi selkeästi umpeenkasvavilla alueilla. Laji näyttää menestyvän alueilla, jossa kasvillisuus on jo jonkin verran kehittynyt, mutta avointa hiekkamaatakin on. Laji säilyy kasvupaikallaan varsin pitkään, ja häviää pikkuhiljaa kasvupaikan umpeutuessa. Kesällä 2018 löydetty Dalvadaksen esiintymät havaittiin rannan pajukkoreunuksesta, avoimen rannan puolelta. Lajia on toki vaikea havaita tiheistä pusikoista. Laji on sopeutunut pohjoisten jokien tulvan ja jääeroosion ylläpitämään muuttuvaan ympäristöön. Avoimien kasvupaikkojen

säilymisen ja uusien syntymisen jatkumo on tuulipölytteisen siperianvehniön säilymisen kannalta tärkeää.

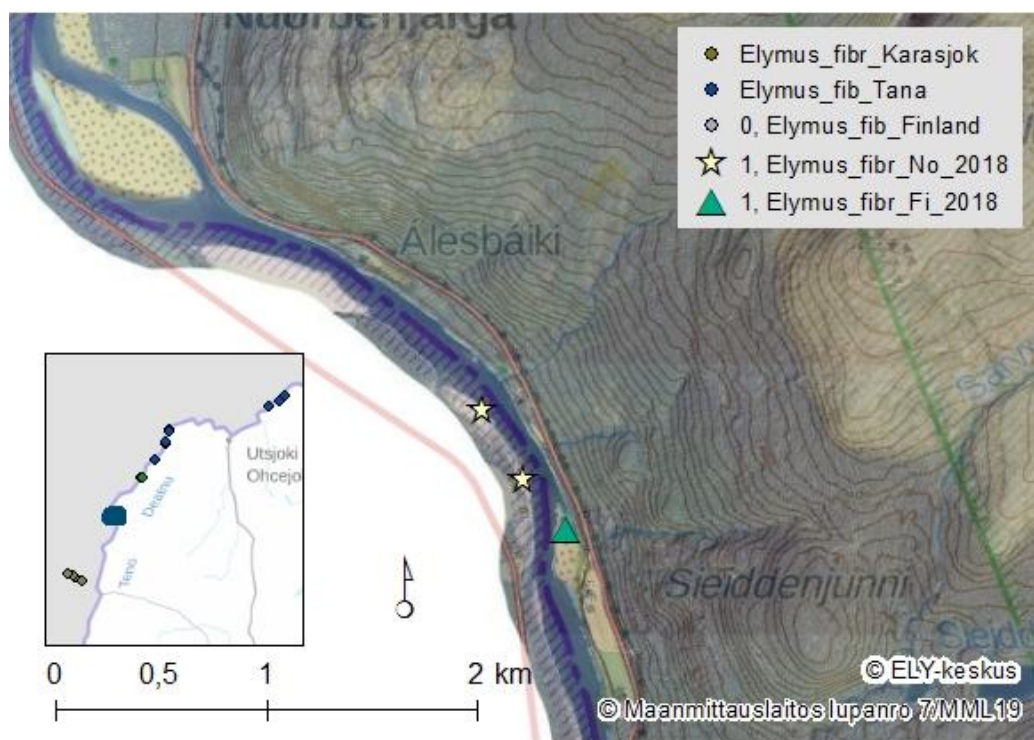
Tenonjokivarressa on runsaasti potentiaalista ympäristöä siperianvehniölle. Mikäli Tenojoen luontainen tulvadyneamiikka ja jääeroosio säilyvät, rannoilla säilyy ja syntyy myös lajille sopivaa habitaattia. Kasvupaikkojen umpeutumista on nopeuttanut todennäköisesti myös karjan laiduntamisen loppuminen ja rantojen niittämisen vähentyminen, vaikka lajia ei mielletä varsinaisesti perinnemaisemien lajiksi. Maastossa tavattiin runsaasti myös muita villivehniä, kuten koiranvehniötä ja lapinvehniötä. Osa kasveista oli selkästi myös edellä mainittujen risteymämuotoja. Runsaana siperianvehniötä ei voi Tenojoella pitää, mutta todennäköisesti lajia esiintyy harvakseltaan siellä täällä hiekkaisilla rantaniityillä, ja paikoin myös hietikkorantojen yläosissa ja kivikkorannoilla. Utsjoen ja Nuorgamin välillä näyttäisi ainakin Suomen puolella olevan hiukan vähemmän sopivan näköistä habitaattia, mutta toisaalta lajia etsittiin tarkemmin vain Vetsijoen ja Välimaan väliseltä alueelta. Norjan puolelta lajia on havaittu hietikkorantojen yläosista. Kesällä 2018 havaitut uudet esiintymät ja inventoidut vanhat havaintopaikat on käyty läpi tarkemmin alueittain.

Kuva 3. Elymus fibrosus havainnot uhanalaistietokantojen mukaan (Ympäristöhallinnon Hertta-järjestelmä 9.12.2019, Suomen lajitietokeskus 2020, Naturbase-tietokanta, Norja 9.12.2019.) sekä vuoden 2018 maastotöissä havaitut lajit. Suomessa lajin runsaimmat esiintymät keskittyvät Kemijoen varteen.

Seitala

Seitalassa siperianvehniötä löytyi kolmesta paikasta. Suomen puolella laji kasvoi jokihietikolla, suojan puolella. Yksilöt kasvoivat paljaalla hiekalla, mutta laikkuina lähistöllä kasvoi myös kissankelloa (*Campanula rotundifolia*) ja tunturikurjenhernettä (*Astragalus alpinus*) sekä tenonajuruohoa (*Thymus serpyllum subsp. tananensis*). Paikalta löytyi neljä fertiiliä ja 3 steriiliä tupasta ja hiukan pohjoisempaa vielä yksi tupas. Norjan puolelta lajia löytyi kahdesta kohtaa hiekkaisen ja avoimen jokitörmän korkeimmalta kohdalta, yhteensä 23 fertiiliä yksilöä. Muuta kasvillisuutta oli niukalti. Seuralaislajeina kasvoivat mm. koiranvehniö (*Elymus caninus*), lapinvehniö (*Elymus mutabilis*), punanata (*Festuca rubra*), tunturikurjenherne (*Astragalus alpinus*) sekä kastikat (*Calamagrostis sp.*).

Kuva 4. Seitalan esiintymät.

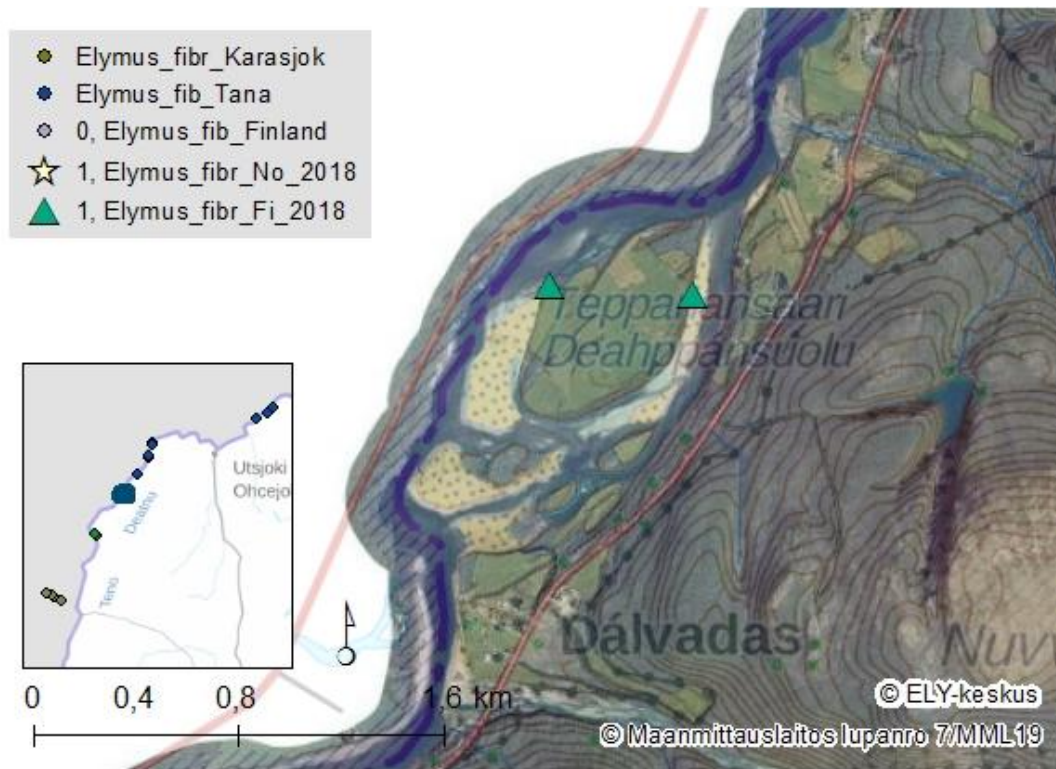

Kuva 5. Siperianvehniö tyypillisen nököisenä kasvaessaan avoimella paikalla. Lehdet ovat kauniin heleän vihreät ja tähkä nuokkuva. Esiintymä on kuvattu Seitalasta.

Teppanansaari

Dálvadaksessa on Suomen lajitietokeskuksen mukaisia vanjoja havaintopaikkoja mantereen puolelta tulvapensaikoista. Näitä havaintotietoja ei tarkistettu maastossa, mutta uusia havaintoja löytyi Teppanansaaresta peltojen ja hiekkarannan välisestä tulvapensaikoista. Lajit kasvoivat pajujen väleissä ja alla. Läntisemmällä paikalla yksilöitä oli noin 10 ja itäisemmällä 3.

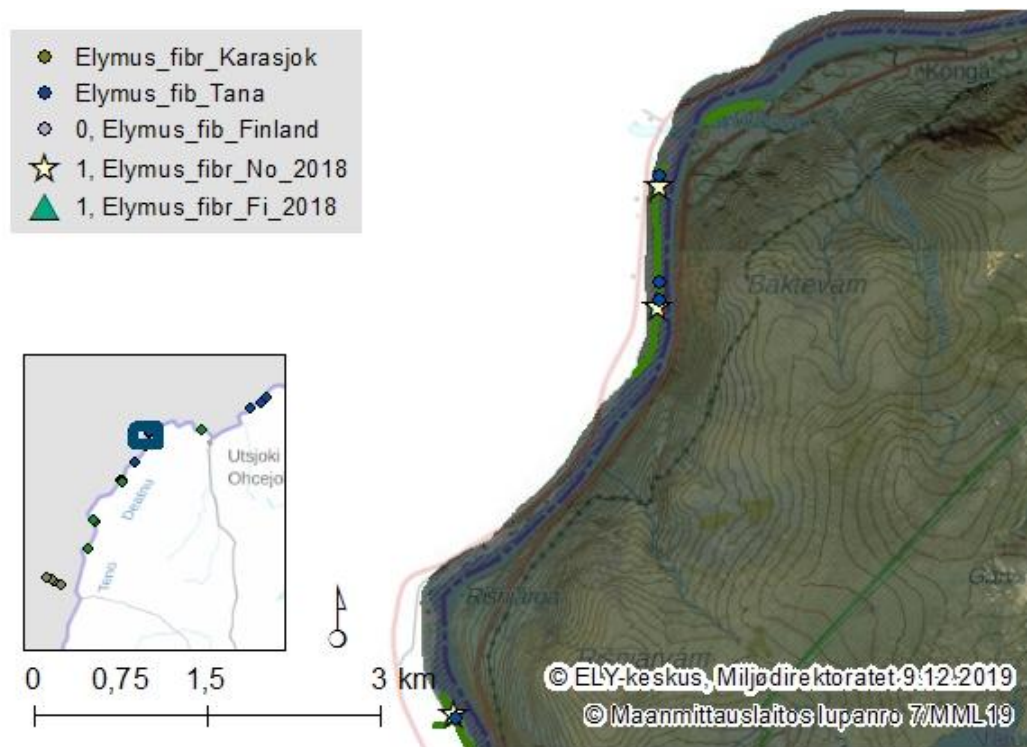
Teppanansaaresta puuttuu selkeä matalan kasvillisuuden laikuttama hietikkoranta, joten soveliaita kasvupaikkoja ei siperianvehniölle ole saarella kovin runsaasti tarjolla. Pellot rajautuvat jyrkästi pajukkovyöhykkeeseen ja pajukko taas paljaaseen hietikkoon.

Kuva 6. Teppanansaaren esiintymät.

Ruovttot ja Leavvajohka

Leavvajohkan eteläpuolella on useita siperianvehniön tunnettuja havaintopaikkoja Norjan puolella (kuva 7). Kesällä 2018 havaitut siperianvehniön esiintymät on merkitty kartalle tähdellä. Leavvajohkan tunnettua pohjoisinta esiintymää ei löytynyt, mutta hieman etelämpänä jokirannassa kasvoi muutama tupas siperianvehniötä osin jo umpeenkasvavalla paikalla. Eteläisemmillä Leavvajohkan siperianvehniön kasvupaikoilla laji kasvoi yksittäisinä tuppaina jyrkällä ja osittain kivisellä törmällä. Ruovttot:n laajalla matalakasvuisen rantaniityn siperianvehniöesiintymä oli laajin kesällä 2018 tavatuista. Siperianvehniötä kasvoi siellä täällä kymmeniä yksilöitä. Kovin runsaaksi ei tätäkään esiintymää voi kuitenkaan sanoa. Ruovttot:n on todennäköisesti myös hyönteislajiston kannalta edustava paikka, kun monilajinen rantaniitty vaihtuu mosaiikkimaisesti paljaan hiekkamaan laikuihin.

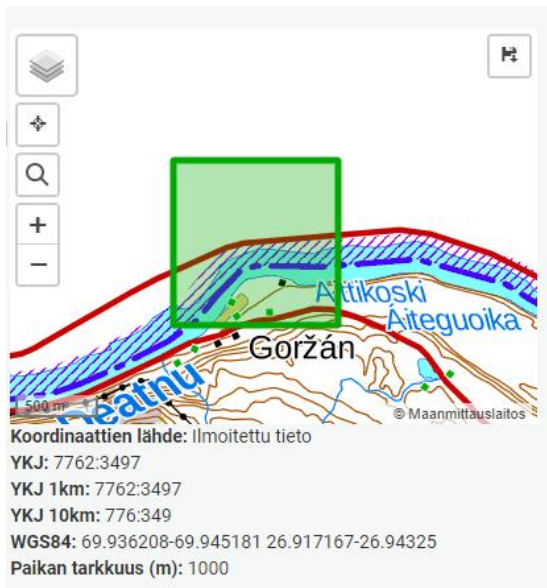

Kuva 7. Norjan esiintymistä tarkistettiin kartalla näkyvät Ruovttot ja Tanadalen: ved Tana/Deatnu litt ovenfor samløpet med Leavvajohka - esiintymät.

Kuva 8. Siperianvehniötä Ruovttot:n rannalla muun kasvillisuuden ja hiekan muodostamassa mosaiikissa.

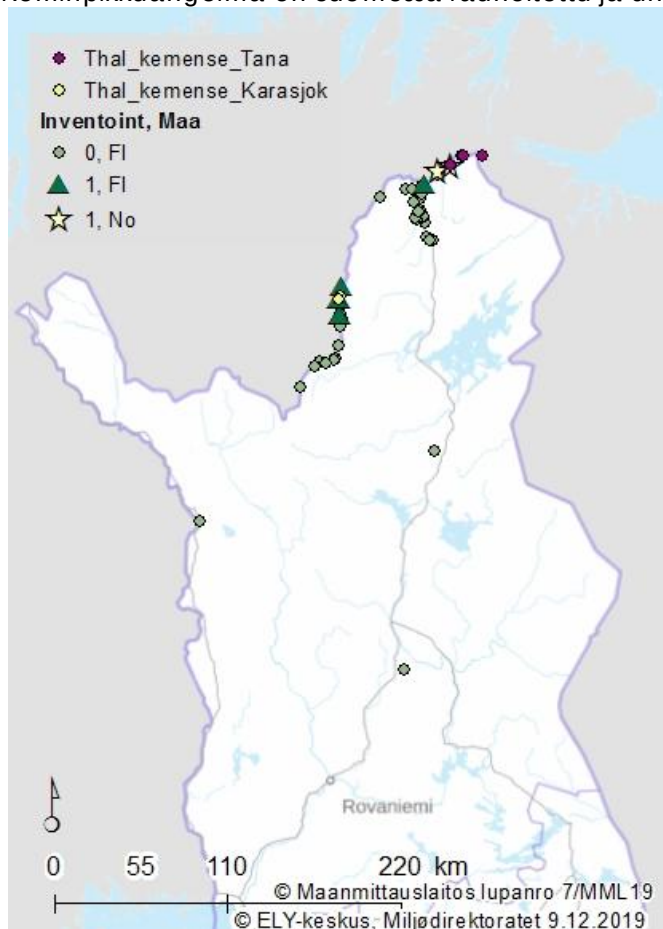
Suomen lajitietokeskuksen kokoelmatiedoissa on lisäksi havainto Norjan puolelta, jota ei ole tiedossa Miljødirektoratet:n paikkatietoaineistoissa (kuva 9). Esiintymää ei käyty tarkastamassa maastossa.

Kuva 9. Goržanin siperianvehniöesiintymä on kuvattu joen pohjoispuolelta Norjan puolelta. koordinaattipiste 1 km:n tarkkuus, Suomen lajitietokeskus 2020)

Keminpikkuängelmä (*Thalictrum minus* subsp. *elatum*, syn. *Thalictrum kemense*)

Keminpikkuängelmä on Suomessa rauhoitettu ja uhanalaisuusluokituksessa elinvoimainen (LC),

edellisillä uhanalaisuuden arviointikierroksilla laji on arvioitu silmällä pidettäväksi (NT).

Norjassa keminängelmä (*Thalictrum kemense*) on luokiteltu vaarantuneeksi (VU).

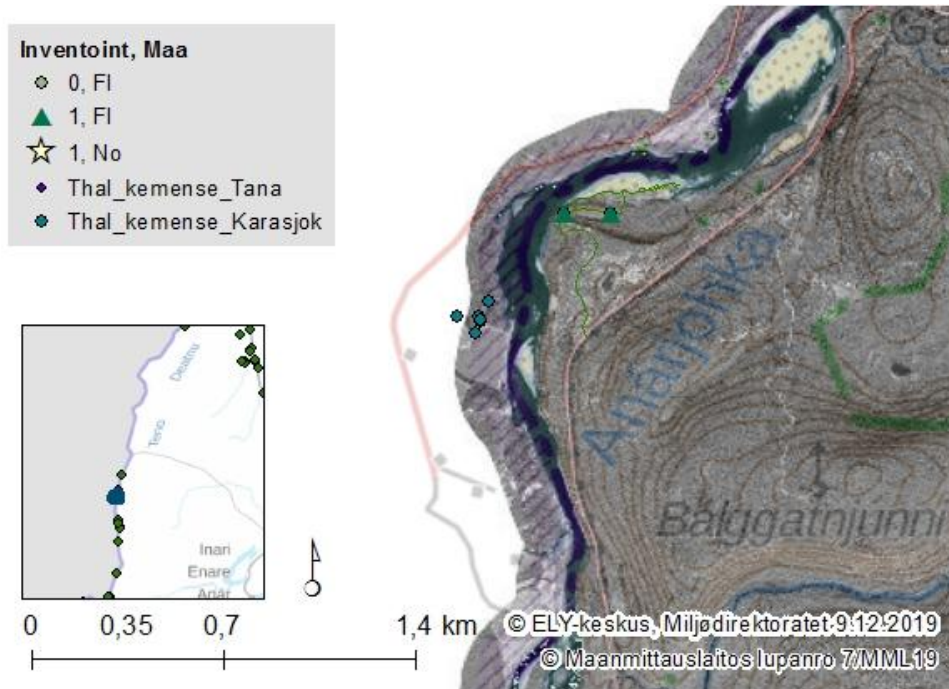
Keminpikkuängelmän on laajalle levinnyt idässä, kaukaisimmat havainnot idässä ovat Kiinasta ja Mongoliasta. Lännessä levinneisyys rajoittuu Tenon- ja Utsjokilaakson erillisesiintymiin (Miljødirektoratet 2020, Suomen lajitietokeskus 2020b). Etelä-Suomessa on useita löytöjä puutarhoista. Laji viihtyy lehdoissa, tulvametsissä sekä kulttuuriympäristöissä. Utsjoella lajia on löytynyt perinnemaisemien inventoinneissa useilta vanhoilta asuinkentiltä, ja osa näistä esiintymistä on todennäköisesti aikanaan paikalle siirrettyjä (Kalpio & Bergman 1999).

Kuva 10. Keminpikkuängelmän esiintymät Suomessa ja Norjassa.

Maastoinventoinneissa lajia etsittiin kasvilaji-inventointien lisäksi myös perinnemaisemainventointien yhteydessä. Kesällä 2018 löydettiin yhteenä 8 esiintymää, joista 6 oli kokonaan uusia. Esiintymistä kaksi oli Norjan puolella. Laji näyttäisi viihtyvän jossain määrin häiriöympäristöissä, sillä parhaat esiintymät sijaitsivat joko tulvan saavuttamissa rantalehdoissa tai avoimilla tai puoliavoimilla perinnebiotoopeilla. Pystyojan esiintymät sijaitsivat vanhalla karjan laitumella, joka oli jo umpeutunut tiiviiksi nuorta koivua ja pajuja kasvavaksi pusikoksi. Myös Bálggatbáktin länsipuolella sijaitsevaa vanhaa niittyä ympäröivät metsät ovat todennäköisesti olleet avarampia aikaisemmin. Tulvan muovaamissa ympäristöissä luontaisen tulvaväyhtymän säilyminen turvaa esiintymät, mutta kulttuurivaikutteisissa ympäristöissä umpeenkasvu saattaa tukahduttaa kasvit.

Bálggatbákti

Inarijokivarressa Bálggatbáktin pohjoispuolella jokilaaksossa on kaksi keminpikkuängelmän esiintymää käytöstä poistuneen niityn itä- ja länsipuolella. Länsipuolella keminängelmä kasvaa niitylle vievän polun varrella ja polulla. Itäpuolella esiintymä on pienialaisen niityn reunusmetsässä. Seuralaisina tavattiin mm. koiranvehnää (*Elymus caninus*) ja metsäkurjenpolvea (*Geranium sylvaticum*).

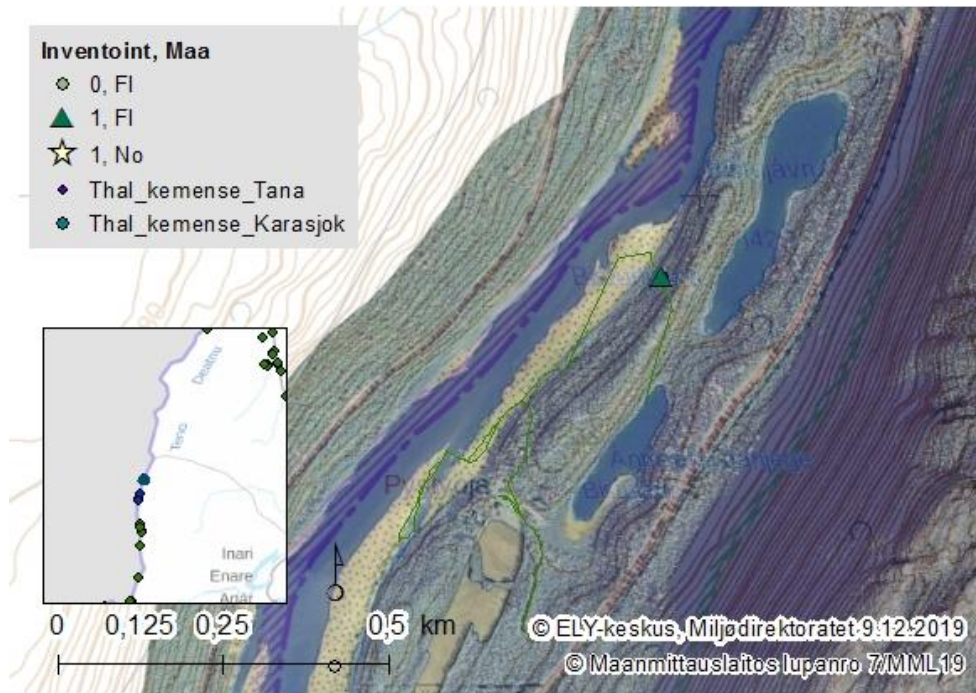
Kuva 10. Bálggatbáktin pohjoispuolella, pienialaisen niityn itä- ja länsipäistä löytyivät erilliset keminängelmän esiintymät. Niitty sijaitsee todella jyrkän harjanteen alla jokilaaksossa. Noin 500 metriä lounaaseen on runsas keminpikkuängelmäesiintymä Norjan puolella.

Kuva 11. Keminängelmän kasvupaikan umpeenkasvu näkyy eteläpuolen harjanteelta otetusta kuvasta. Niityn reunamat ovat sulkeutuneet, ja keminängelmä näytti viihtyvän vain niittyä reunustavassa puoliavoimessa vyöhykkeessä.

Pystyoja

Pystyojalla keminängelmä kasvaa vanhalla, umpeenkasvaneella laidunalueella. Rantahiekkaa reunustaa tiivis pajukkovyöhyke, jonka takaisella pienialaisella niittyaukiolla ennen koivuvyöhykkeen alkamista kasvaa keminpikkuängelmää noin 25 yksilön voimin (kuva12). Umpeenkasvu uhkaa tätä esiintymää, sillä elinympäristöä mahdollisesti ylläpitävä tulva ei ainakaan säännöllisesti näyttäisi nousevan niityn reunamille saakka.

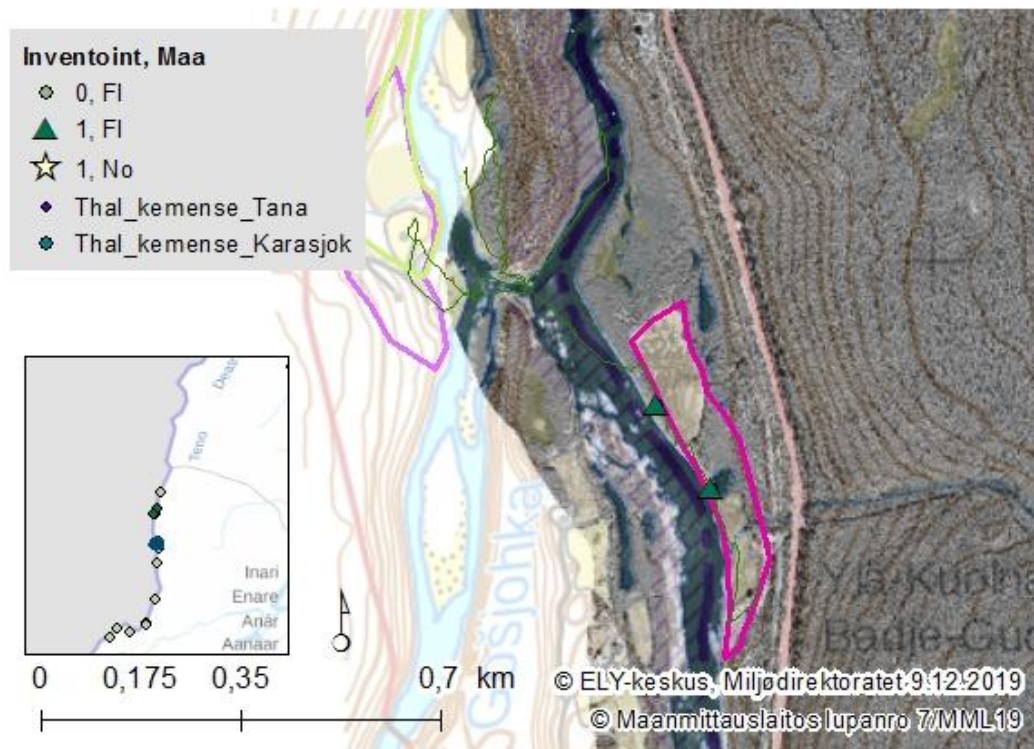
Kuva 12. Pystyojan esiintymät. Keminpikkuängelmä kasvaa vanhalla laitumella tiiviin pensaikkovyöhykkeen ja koivikon väliin jäävällä pienialaisella niitykaistaleella. Elinympäristö on kasvamassa umpeen.

Ylä-Kuolna

Ylä- Kuolnan arvokkaalla perinnemaisemakohteella on kaksi keminängelmän esiintymää lukuisan muun arvokkaan lajiston lisäksi. Esiintymät ovat hoidettujen niittyjen reunamalla rantatörmällä. Esiintymä ei ole kovin runsas, sillä yhteensäkin keminpikkuängelmää kasvaa muutamana ryhmänä. Ylä-Kuolnan perinnemaisema on inventoitu maakunnallisesti arvokkaaksi kohteeksi. Jorggastat Norjan puolella on Ylä-Kuolnan kentän lailla ollut asuttu kesäaikana. Ylä-Kuolnaan on kuljettu kesäksi Aslakkalasta, noin kahden kilometrin päästä alavirran suunnasta. Seuralaisena kasvaa mm. rantatädyke (*Veronica longifolia*) ja pohjanhoikkaängelmä (*Thalictrum simplex subsp. boreale*).

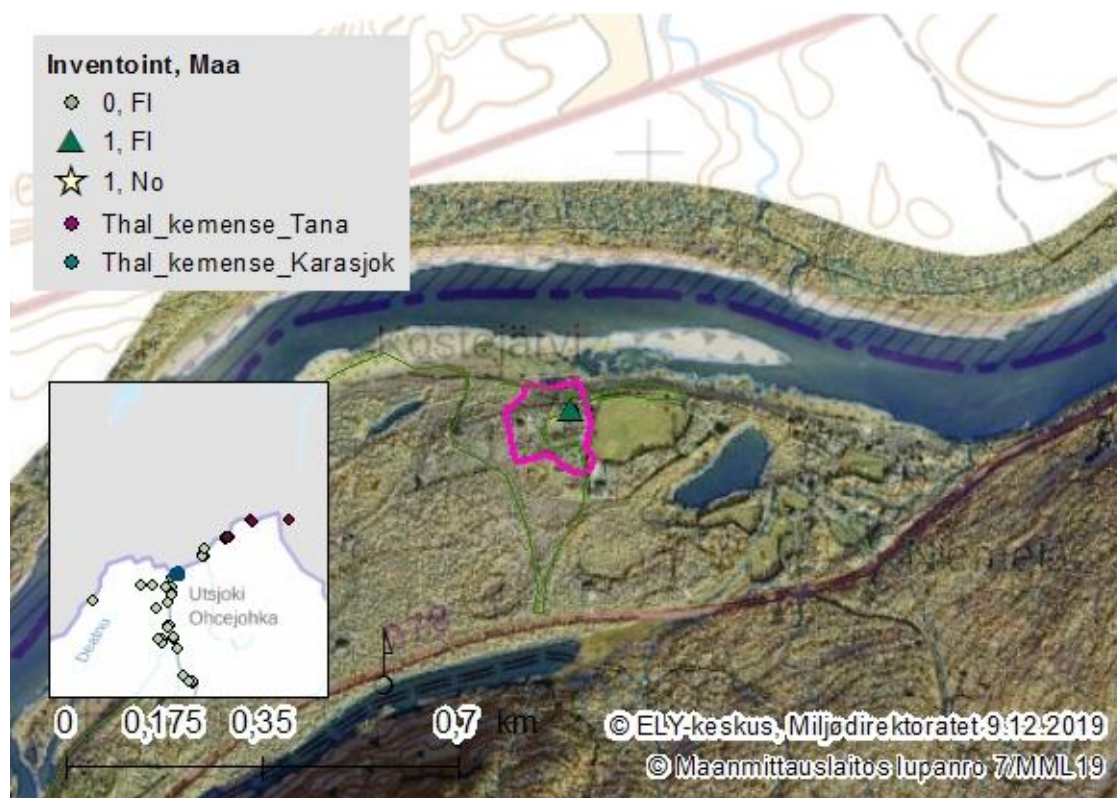
Kuva 13. Kuva Marjut Kokko

Kuva14. Ylä-kuolnassa havaitut keminpikkuängelmät sijoittuvat arvokkaalle Ylä-Kuolnan hoidetulle perinnemaisemakohteelle (pinkki rajaus). Norjan puolella samaan kokonaisuuteen kuuluu Jorggastatin arvokas perinnebiotooppi ja kulttuuriympäristö (vaalean violetti ja vihreä rajaus).

Kostejärvi

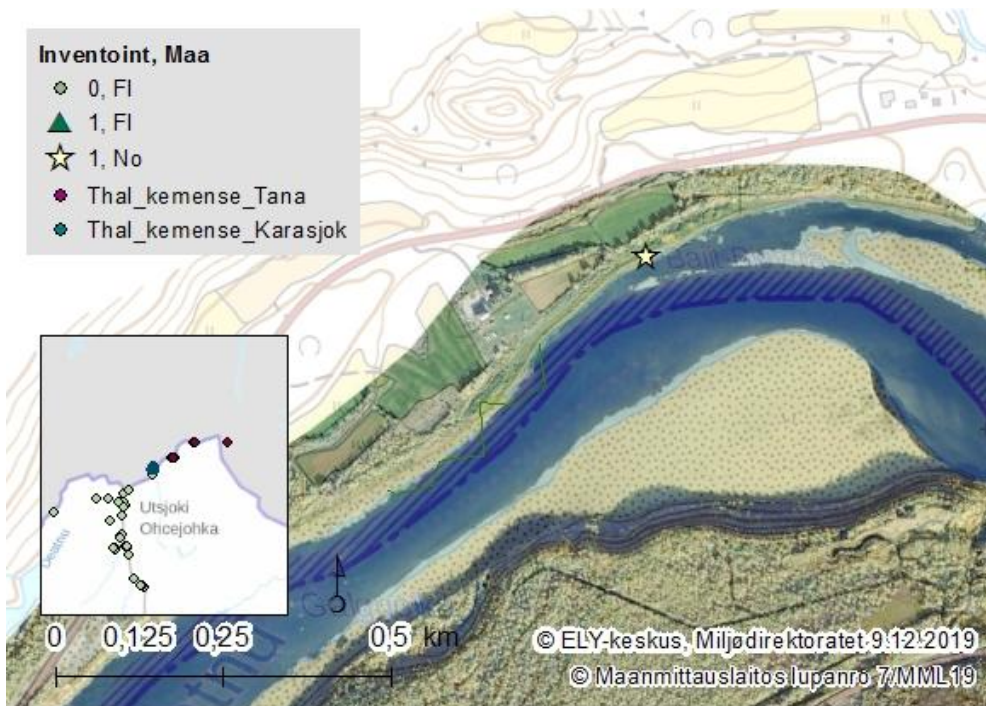
Utsjoen keskustan itäpuolelta Kostejärven vanhalta kentältä ja laitumelta löytyi pieni keminpikkuängelmän esiintymä pihamaan niityltä. Esiintymä muodostui muutamasta yksilöstä, jotka näyttivät hyvinvoivilta. Seuralaisena kasvoi mm. nurmilauha (*Deschampsia cespitosa*), kullero (*Trollius europaeus*), kultapiisku (*Solidago virgaurea*) ja rantatödyke (*Veronica longifolia*).

Kuva 15. Kostejärven perinnebiotoopiksi luokitellulta vanhalta laitumella ja nykyiseltä kesäpaikan pihamaalta löytyi keminpikkuängelmää.

Bajit-bievrrá

Norjan puolella on useita puoliavoimia rantaniittyjä, joissa vielä laidunnetaan ainakin satunnaisesti karjaa, tai laidunnus on päättynyt vasta muutamia vuosia aikaisemmin eivätkä niityt ole vielä kasvaneet umpeen. Bajit-bievrran rantalaitumet ovat hyvä esimerkki tällaisesta kasvilajistoltaan monipuolisesta kohteesta. Keminängelmää kasvoi katajien seassa harvakseltaan, yhteenä noin viidessä ryhmässä. Seuralaislajeina kasvoi mm. nurmilauha (*Deschampsia cespitosa*), kultapiisku (*Solidago virgaurea*), niittyleinikki (*Ranunculus acris* ssp. *borealis*), poimulehdet (*Alchemilla* sp.) ja metsäkurjenpolvi (*Geranium sylvaticum*).

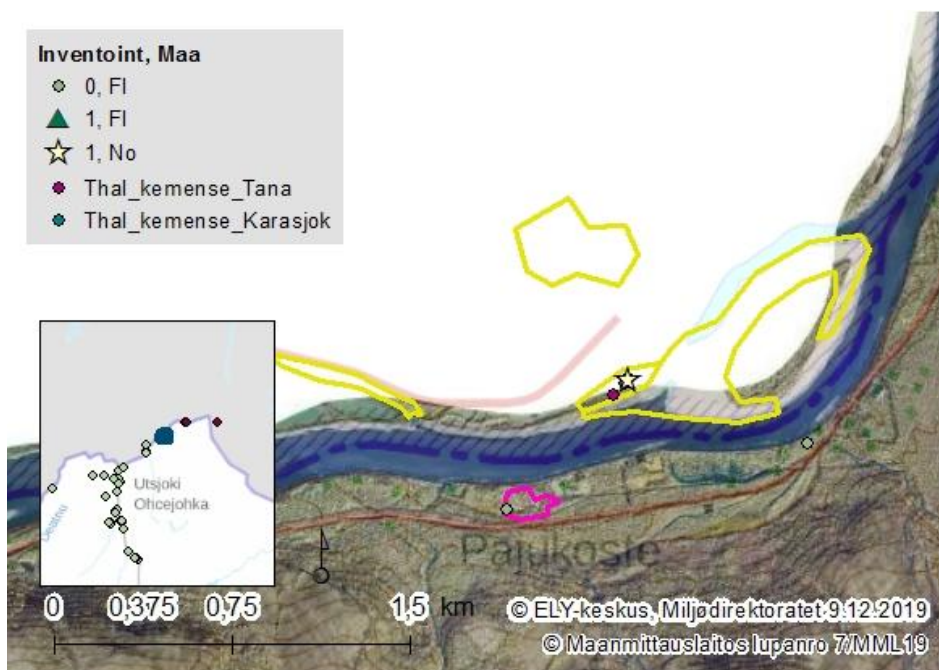
Kuva 16. Bajit- bievrrán rannoilla näkyvät laidunnuksen jäljet, ja karja pääsee ainakin satunnaisesti käyskentelemään myös rantametsään.

Pajukoste, NE

Elinvoimaisin keminpikkuängelmän esiintymä kesän 2018 inventoinneissa löytyi Norjan puolelta, Välimaan arvokkaan perinnemaiseman kohdalta joen pohjoispuolelta. Karjan satunnaisesti laiduntama rantametsä on suhteellisen valoisa, ja keminpikkuängelmää kasvoi siellä täällä useita kymmeniä yksilöitä. Esiintymän koko ulottui havaintopisteestä kymmeniä metrejä länteen päin. Seuralaislajeina kasvoivat mm. lehtotähtimö (*Stellaria nemorum*), kullero (*Trollius*

europaeus), rantatädyke (*Veronica longifolia*), kultapiisku (*Solidago virgaurea*) ja metsäkurjenpolvi (*Geranium sylvaticum*).

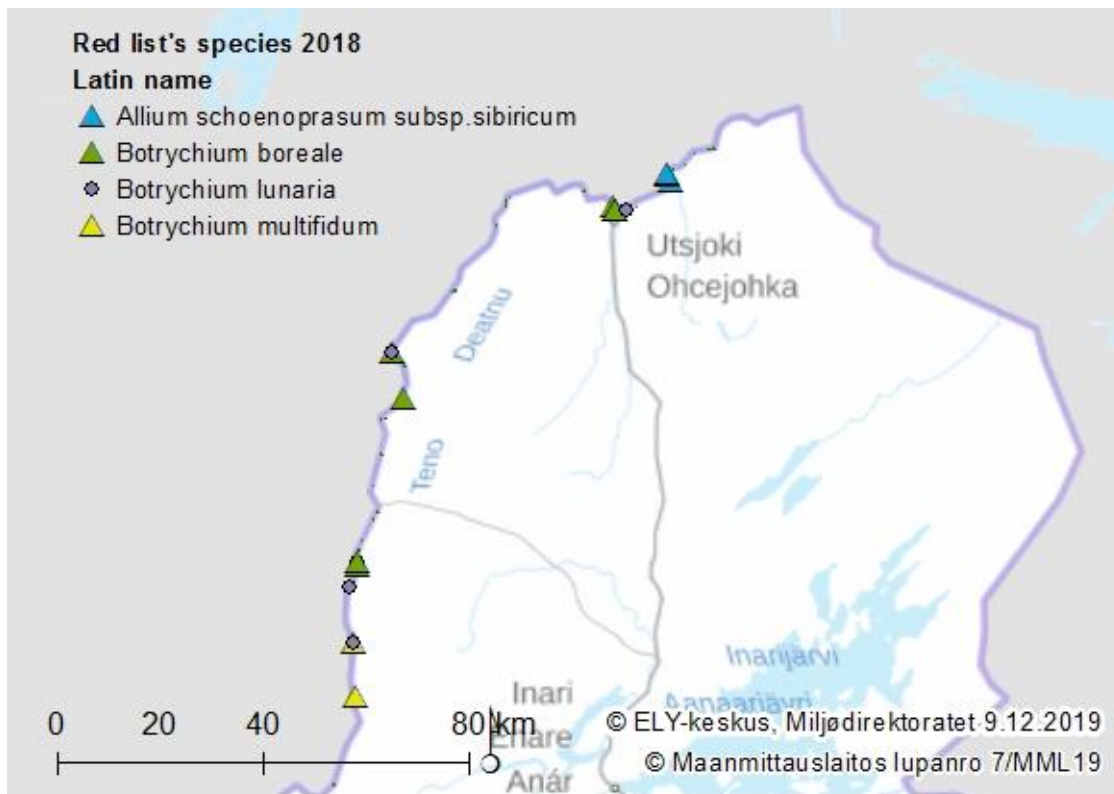
Kuva 17. Keminpikkuängelmän esiintymä Pajukosten koillispuolella on edustava ja laaja. Keltaisella on rajattu arvokkaita luontotyyppejä Norjan puolelta, ja pinkillä välimaan arvokas perinnemaisemakohde Suomen puolelta.

Muut kasvihavainnot

Kesän 2018 kuljetuilla reiteillä kerättiin tiedot myös muista havaituista uhanalaisista tai silmälläpidettävistä lajeista. Tiedot on tallennettu ympäristöhallinnon Hertta-eliölajit tietojärjestelmään (taulukko 1, kuva 18). Rantanätkelmän vanhaa todennäköistä kasvupaikkaa tarkistettiin Tenojoen varresta Nuorgamin itäpuolelta, mutta ranta on kasvanut täysin umpeen, eikä lajia tai sille soveliaista habitaattia löytynyt. Tieto maastokäynnistä tallennettiin Herttaan. Suomen lajitietokeskuksen mukaan vanha esiintymäpaikka tarkentui Skaidijärvestä laskevan puron varteen, joten lajia on todennäköisesti etsitty väärästä paikasta. Tataarikohokki olisi helposti ollut havaittavissa inventointiajankohtana, mutta lajia ei tullut Tenojoella vastaan yhtään kertaa.

Taulukko 1. Muiden uhanalaisten lajien esiintymät Tenonlaaksossa 2018.

Laji	Esiintymien lukumäärä	IUCN -Status FI (2019)	IUCN-Status NO (2015)
<i>Botrychium boreale</i>	7	NT	LC (vastuulaji Norjassa)
<i>Botrychium multifidum</i>	2	NT	VU
<i>Botrychium lunaria</i>	6	NT	LC
<i>Allium schoenoprasum</i> subsp. <i>sibiricum</i>	3	NT	-

Kuva 18. Punaisen kirjan lajit kesällä 2018.

Liitteet

Liite 1. Kesän 2018 havainnot Norjasta.

Lähteet

Hämet-Ahti, L., Suominen, J., Ulvinen, T. & Uotila, P. (toim.) 1998: Retkeilykasvio. 4. uudistettu painos. Luonnontieteellinen keskusmuseo, kasvimuseo. Helsinki.

Interactive Agricultural Ecological Atlas of Russia and Neighbouring countries.

http://www.agroatlas.ru/en/content/related/Elymus_fibrosus/map/index.html. viitattu 3.2.2020.

Kalpio, S. & Bergman, T. 1999: Lapin perinnemaisemat. Alueelliset ympäristöjulkaisut 04/1999. Lapin ympäristökeskus.

Miljødirektoratet 2019: Siperianvehnän esiintymät Norjassa: <https://kart.naturbase.no/> viitattu 20.12.2019.

Miljødirektoratet 2020: Keminpikkuängelmän esiintymät Norjassa: <https://kart.naturbase.no/>, viitattu 3.2.2020.

Mossberg, B. & Stenberg, L. 2003: Suuri Pohjolan kasvio. Kustannusosakeyhtiö Tammi, Helsinki.

Suomen Lajitietokeskus 2020: Lajiluettelo: *Elymus fibrosus*.

<https://laji.fi/observation/list?target=siperianvehni%C3%B6&taxonReliability=RELIABLE>, viitattu 3.2.2020

Suomen lajitietokeskus 2020 b: havaintokartta.

<https://laji.fi/taxon/MX.37945/occurrence>, viitattu 4.2.2020.

Suomen Lajitietokeskus 2020c: Lajiluettelo: *Thalictrum minus* subsp. *elatum*.

<https://laji.fi/observation/list?target=keminpikku%C3%A4ngelm%C3%A4>, viitattu 4.2.2020.

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O
1	Liite 1.														
2	Red list's species in Norway in 2018														
3	Coordinates in EUREFFINTM35														
4	Shape *	OBJECTID	Latin_name	Nimi_suome	Abundance	Habitat	Status_in_Norway	Status_in_Finland	Accompanied species	Date	Mapper	NB	Abundance_	X_koordina	Y_koordina
5	Point	30	Elymus fibrosus	siperianvehnä	13	Sandy shore	VU	EN	Cerastium alpinum, Astrogalus alpinus	1.8.2018	Lipponen M	Seitala, on sandy River Bank. 13 fert tussocks.		7726805	459345
6	Point	31	Elymus fibrosus	siperianvehnä	12	Sandy shore	VU	EN	Calamagrostis, Astrogalus alpinus, Elymus mutabilis, Elymus caninus	1.8.2018	Lipponen M	Seitala, on the sandy river Bank. fert tussocks.		7727133	459143
7	Point	47	Thalictrum minus	keminpikkuängelmä	0	Deciduous	LC	VU	Stellaria nemorum, Trollius europaeus, Ver.longifolia, Ger. sylvaticum	29.8.2018	Lipponen M	NE from Pajukoste, intertidal deciduous forest along of The River Tana. Dozens of fertile	abundant	7768666	519245
8	Point	48	Thalictrum minus	keminpikkuängelmä	20	Old pasture	LC	VU	des. cespitosa, Sol. virgaurea, alchemilla sp. Geranium sylvaticum, Ranunculus acris ssp. borealis	29.8.2018	Lipponen M	Bajit-bievvrä, On the river bank of Tana. Between betulas and juniperus		7764910	511862
9	Point	52	Thalictrum simplex	pohjanhoikkaängelmä	0	Meadow	LC	VU	Lactuca sibirica, veronica longifolia, Elymus caninus, Galium boreale	28.8.2018	Lipponen M	Mohkkejä Narrow shore meadow	dozens	7673236	449415
10	Point	53	Elymus fibrosus	siperianvehniö	0	sandy shore	VU	EN		29.7.2018	Lipponen M	Ruovttot, Galbmajársavu, known	dozens	7753991	477379
11	Point	54	Elymus fibrosus	siperianvehniö	0	sandy shore	VU	EN		29.7.2018	Lipponen M	Leavvajohka, known		7757526	479147
12	Point	55	Elymus fibrosus	siperianvehniö	0	sandy shore	VU	EN		29.7.2018	Lipponen M	Leavvajohka, few tussocks on the bank of River Tana. There is some overgrowing (low willows	few tussocks	7758567	479150